

UMUT

Pencereden yağmuru izliyordu.Gözyaşları süzülüyordu yanaklarından.Yüzündeki çizgiler ele veriyordu nasıl bir ızdırabın içinde olduğunu.

Bütün hayallerini yitirmişti Umut.Bir yıl önce geçirdiği trafik kazasıyla hayata küsmüştü.Sadece iki bacağına değil hayallerini de çalmıştı bu kaza ondan.Ailesinin ve arkadaşlarının bütün çabalarına rağmen kimseyle görüşmek istememişti.Annesi Nazife hanım oğlu için hiçbir şey yapamamanın acısıyla gözyaşı döküyordu.Küçük bir umut ışığı arıyordu Umut için.Oğlunun; 'Neden ben?' diyen çılgınlıklarını hatırladı.'Neden ben anne?' diyen sesine karşılık verememiş,oğluna sınıksık sarılmıştı hastane odasında.

Günlerini pencerenin karşısında geçiriyordu Umut.Bir yıl boyunca o küçük pencereden bakmıştı sadece hayata.Basketbol oynadığı günler geldi yine aklına.Basketbol onun için aşktı.Şimdi bu olmayan bacaklarıyla mı oynayacaktı.O kadar acınası bir haldeyim ki diye geçirdi içinden.Sıkıntıyla çevirdi başını pencereden.Bir yılda ne kadar çok şey değişmişti hayatında.Artık arkadaşları aramıyor,onu ayağa kaldırmak için kimse gelmiyordu.Duvardaki resme takıldı gözleri.Yürüyebildiği günlere ait son fotoğraf duruyordu çerçevede,kızdı annesine.Sanki ona acı çektirmek için asılmıştı oraya.Ne kadar uzaktı şimdi,ne kadar anlamsız.

Herkese kızıyordu,sahte tebessümler istemiyordu artık.O böyle acı çekerken başkalarının tebessümlerine dayanamıyordu.Seni anlıyoruz'lu cümleler duymak istemiyordu.Anlayamazdı onu kimse.Nerden bileceklerdi ki yürüyememenin ne demek olduğunu..

Nazife hanım çok çabalamıştı ama ikna edememişti hiç bir zaman oğlunu dışarı çıkmaya.Sonra bir gün hiç beklenmedik bir anda gelen telefonla yeniden yeşerdi umutlar.Engelliler Derneği'nden gelen telefon hayata bağladı Umut'u.İlk defa gülümsedi.Gülümsemenin ne demek olduğunu unuttuğunu sandığı bir zamanda gülümsedi Umut.Sakat olmanın hayatın sonu olmadığını anlayacak kendisi gibi nice insanların hayata nasıl sınıksık sarıldığını görecekti gittiği yerde.Bir zamanlar onunda engelliler için topladığı mavi kapaklar sayesinde tekerlekli sandalyesi olmuştu.Umut için tekerlekli sandalye göndermişti Engelliler Derneği.Onu her hafta düzenledikleri etkinliklere davet ediyorlardı.Tekerlekli sandalyesine oturup ilk kez evden çıktı Umut.Kendine acıyan gözleri görmemek için başı önde..Nice zaman sonra farkedecekti ki ona acıyan gözler aynada gördükleriydi sadece.

Annesiyle birlikte derneğin kapısından girdiler.Umut karşılaştığı manzara karşısında ne yapacağını,ne hissedeceğini bilemedi.Tekerlekli sandalyelerinde sohbeta dalmış gençlerden kahkahalar yükseliyordu odada.Kimi el kol işaretiyle anlatıyordu söylemek istediğini,kimi gözleri kapalı sadece dinliyordu.Karışık duygular içerisinde odadakileri izlerken bir el uzandı ona doğru."Aramıza Hoş geldin" dedi elin sahibi.Başını kaldırdığında kocaman bir gülümsemeyle karşılaştı.Güneş gibi içini ısıttı bu gülümse.Kıvrırcık saçları iki omzundan aşağı dökülüyordu.Okyanusları andırıyordu gözleri.Güneş gibi parlıyordu yüzü sanki.Öyle güzeldi ki.Uzun bir aradan sonra kalbinin çarptığını hissetti Umut.Dünyada böyle bir heyecanın varlığını unutmamıştı.Eğer aşksa bunun adı daha sonra adının Selin olduğunu öğrendiği bu kıza ilk görüşte aşık olmuştu.Ve Selin'in görmediğini el yordamıyla sandalyeyi bulup oturmasından anlamıştı.

Kocaman masanın etrafına toplanmış her biri farklı engellere sahip bunca insanın varlığından neden haberi olmamıştı daha önce.Günlerini kaderine ve insanlara kızarak,kendine acıyarak geçirmişti.Oysa bu insanların hepsi hayat doluydu,mutluydu.Karar vermişti o da mutlu olacaktı,yeniden çabalayacaktı herşey için.

Kısa süre içinde yeni arkadaşlarıyla kaynaştı Umut.Her haftasını onlarla geçirmeye başladı.Birlikte pikniklere gittiler,geziler düzenlediler,eğlendiler.Ailesi yeni bir eve taşındı Umut için.Artık tek başına yürüyüşlere çıkıp market alışverişlerine gidiyor,her işini kendisi yapabiliyordu.Ve yaptıkça görüyordu ki engel diye bir şey yoktu.Bir yılını kendi zihninde ki engelleri aşmadığı için yatakta geçirmişti.Şimdi ise hayata yeniden başlamış gibiydi.

Vaktinin çoğunu Selin'le birlikte geçiriyordu,nişanlısıyla.Umut'un evlenme teklifini kabul etmiş,ona dünyaları vermişti Selin.Arkadaşlarının ve ailelerinin arasında birbirlerine söz verip takmışlardı yüzüklerini.Selin Umut'un yürüyen ayakları,Umut ise Selin'in gören gözleri olmuştu

artık.

Selin'inde desteğiyle yeniden basketbol oynamaya başladı Umut.O salona yeniden adım attığında iki gözyaşı damlası yuvarlandı yanaklarından yere.Bu kez gözyaşları mutluluktandı.Selin görmemişti ama hissetmişti sanki.Yüzünü ellerine alıp gözyaşlarını sildi önce,sonra eğilip küçük bir öpücük kondurdu yanağına.Selin yüreğiyle görür hissedirdi her halini.

O günden sonra Umut çok başarılı olmuş ,takım kaptanlığına getirilmiş,takımını başarıyla her seferinde bir üst lige taşımıştı.

İlk görüşte güneşe benzettiği sonra hep güneşim dediği Selin'e bağlıyordu bunca başarıyı.O yüzden de hiç ayırmıyordu yanından.

Kısa zaman içinde bütün engelleri aştı Umut tek tek.Önce kendi içindeki engelleri,sonra gözünde engel diye büyüttüklerini..Anladı ki ancak kendisi engel kendisine.İnsan isteyince hiçbir engel duramıyor önünde.

Yıllar sonra elinde şampiyonluk kupasını kaldırdığında ,salon alkışlarla çınladığında,Güneş'i ona yine kocaman gülümsediğinde olmayan bacaklarını unuttu Umut.Tekerlekli Sandalye Basketbol Dünya Şampiyonası'nda birinciliği engel denen kavramı sildi Umut'un zihninden.

